

EL DESCANS NECESSARI

per CONXA ADELL I CARDELLACH, osb

Malgrat l'acceleració de la vida, que sembla que el temps se'ns escapa d'entre els dits, l'estiu és un toc d'alerta a parar. No per oblidar-ho tot, ni fer res de res. Potser més que parar és trencar amb el ritme habitual.

No es poden eludir les responsabilitats necessàries. Jeremies es queixa: «Ai dels pastors que perden i dispersen les ovelles del meu ramat, diu l'oracle del Senyor». Més greu que perdre les ovelles és que es dispersin, cadascuna a la seva, perdent el sentit de comunitat, de societat, de pertinença, de treballar en grup. Tampoc no es tracta, al contrari, de ser massa controladors: «les heu fetes fugir, en lloc de fer-ne el recompte».

Estem acostumats a sentir l'expressió «la Bona Nova de l'Evangeli». En la carta als Efesis, Pau parla de «la Bona Nova de la Pau: la pau a vosaltres, que éreu lluny, i la pau als qui eren a prop». L'Evangeli i la pau haurien de ser bona nova per a tothom. En canvi, algunes persones i alguns governs, decideixen apropiat-se i privatitzar l'Evangeli i pau, i el resultat és mala nova i guerra.

La pau depèn de nosaltres, i la usem en bé quan reconeixem que ve de Déu. Per això de dos pobles en pot fer un i un sol Esperit ens pot guiar vers Déu..

El salm 22 és el salm de l'oasi, del repòs. No es tracta de deixar a Déu que ell ho faci tot, sinó de veure en què ens ajuda.

«El Senyor és el meu pastor, no em manca res» (v.1). Una ràpida ullada ens fa veure que ens manquen moltes coses; però una ullada serena potser ens fa veure que tenim de tot, potser massa, i que allò que desitjaríem tenir potser no ho necessitem.

«Em fa descansar en prats deliciosos» (v. 2). No es tracta de prats físics solament, sinó de prats interiors sovint desconeguts.

«Em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna» (v. 2-3). El repòs és doblement actiu. Primer perquè em retorna, en el sentit que em fa tornar a ser, amb ànim i ganes; segon perquè és el lloc on em fa retornar, o sigui, tornar una altra vegada a aquest lloc i les que calgui, per recobrar forces.

«Ni quan passo per barrancs tenebrosos no tinc por de res, perquè et tinc vora meu» (v. 4). Barrancs exteriors que ens poden fer caure i, sobretot, els nostres barrancs interiors que ens paralitzen. És precisament d'aquests darrers barrancs que Déu ens ajuda a afrontar i dels quals ens ajuda a superar la pròpia por.

A l'evangeli, Jesús reprèn el tema del repòs i convida els apòstols: «Veniu ara tots sols a un lloc despoblat i reposeu una mica». El text acaba que, a causa de la gentada que els segueix, han de continuar la feina. Més important que nosaltres sentim la necessitat de l'aturada és que ell, el Senyor ens convidi a reposar, tot sols. I tornem al salm: «El Senyor és el meu pastor, no em manca res, em fa descansar en prats deliciosos».